

ΣΤΕ 1741/2012 [Νόμιμο πρωτόκολλο κατεδάφισης και απομάκρυνσης αυθαιρέτων κατασκευών και επεμβάσεων από τον αιγιαλό και την παραλία στο Φαληράκι]

Περίληψη

-Ειδικά στη Δωδεκάνησο, για την έκδοση πρωτοκόλλου κατεδάφισης και απομάκρυνσης αυθαιρέτων κτισμάτων και άλλων κατασκευών, που έχουν γίνει χωρίς την απαιτούμενη σχετική άδεια στον κοινόχρηστο χώρο του αιγιαλού και της παραλίας -στο χώρο δηλαδή που παρεμβάλλεται μεταξύ της θάλασσας και του ορίου της δημόσιας ή ιδιωτικής ιδιοκτησίας, όπως εμφανίζεται στους οικείους κτηματολογικούς πίνακες- δεν απαιτείται να έχει χωρήσει προηγουμένως καθορισμός του αιγιαλού και της παραλίας.

-Στην κριθείσα υπόθεση, με απόφαση του Νομάρχη Δωδεκανήσου παραχωρήθηκε στην αιτούσα το δικαίωμα απλής χρήσεως του κοινοχρήστου χώρου της παραλίας, με σκοπό τον καλλωπισμό του χώρου αυτού, υπό τον όρο «της τηρήσεως των κειμένων διατάξεων περί προστασίας αιγιαλού και παραλίας», ενώ ρητώς απαγορεύθηκε η περίφραξη του χώρου και η εκτέλεση «επ' αυτού οιαδήποτε τεχνικού έργου». Εφόσον ούτε προβάλλεται ούτε προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ότι η εκτέλεση των κατασκευών και λοιπών επεμβάσεων που περιγράφονται στο προσβαλλόμενο πρωτόκολλο έγινε κατόπιν ειδικής άδειας, η οποία είναι διαφορετική από την απόφαση για παραχώρηση της χρήσεως, το πρωτόκολλο αυτό, αιτιολογείται νομίμως.

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*

Εισηγητής: *Ολ. Παπαδοπούλου*

Δικηγόροι: *Δ. Ζωητός, Ε. Σβολοπούλου*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως, η οποία κατατέθηκε ως «προσφυγή» ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου και παραπέμφθηκε, λόγω αρμοδιότητας (βλ. ΣΕ 3333/2004 κ.ά.), στο Συμβούλιο της Επικρατείας με την υπ' αριθμ. 146/2003 απόφαση του εν λόγω δικαστηρίου, έχουν καταβληθεί τέλη (υπ' αριθμ. 30413141/2006 και 30413224/2006 διπλότυπα εισπράξεως τύπου Α της Ι΄ ΔΟΥ Αθηνών) και το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 5359054/2000, 1900129/2006 και 1979166/2006 έντυπα γραμμάτια

- παραβόλου σειράς Α και υπ'αριθμ. 1776278/2000 έντυπο γραμματίο παραβόλου σειράς Β). Εν όψει, όμως, του ότι η υποχρέωση καταβολής τελών καταργήθηκε από 1.1.2001 (άρθρο 25 παρ. 2 και 6 του ν. 2873/2000 [Α' 285]), τα ανωτέρω τέλη, που καταβλήθηκαν μετά την έκδοση της παραπεμπτικής αποφάσεως και την περιέλευση της κρινόμενης αιτήσεως στο Συμβούλιο της Επικρατείας, πρέπει να επιστραφούν στην αιτούσα, ανεξαρτήτως της εκβάσεως της δίκης (βλ. ΣΕ 1451/2011, 3881/2008 κ.ά.).
2. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται, παραδεκτώς, η ακύρωση του υπ' αριθμ. 32/7.11.2000 πρωτοκόλλου του Προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας Δωδεκανήσου. Με το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο η αιτούσα εταιρεία κλήθηκε να κατεδαφίσει και να απομακρύνει τις περιγραφόμενες σ' αυτό και φερόμενες ως αυθαίρετες κατασκευές και επεμβάσεις, από τον κοινόχρηστο χώρο του αιγιαλού και της παραλίας στην περιοχή Φαληράκι του Δήμου Καλλιθέας Ρόδου.
  3. Επειδή, ο ισχύων κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο της εκδόσεως του προσβαλλομένου πρωτοκόλλου α.ν. 2344/1940 «Περί αιγιαλού και παραλίας» (Α' 154) ορίζει στο άρθρο 1 ότι «Ο αιγιαλός, ήτοι η περιστοιχούσα την θάλασσαν χερσαία ζώνη, η βρεχομένη από τας μεγίστας πλην συνήθεις αναβάσεις των κυμάτων, είναι κτήμα κοινόχρηστον, ανήκει ως τοιούτον εις το Δημόσιον και προστατεύεται και διαχειρίζεται υπ' αυτού», ενώ στα άρθρα 2 και 3 προβλέπει τη διαδικασία καθορισμού της οριογραμμής του αιγιαλού. Περαιτέρω, στο άρθρο 5 του ως άνω α.ν. ορίζεται ότι όπου ο αιγιαλός, λόγω της φύσεως της συνεχόμενης ξηράς, δεν δύναται να εξυπηρετήσει την επικοινωνία της θάλασσας με την ξηρά και της ξηράς με τη θάλασσα, επιτρέπεται η διαπλάτυνσή του με την προσθήκη σ' αυτόν λωρίδας από την παρακείμενη ξηρά, μη δυναμένης να οικοδομηθεί, η οποία καλείται παραλία, στο επόμενο δε άρθρο 6 προβλέπεται ο τρόπος καθορισμού της οριογραμμής παραλίας. Εξ άλλου, στο άρθρο 2 του Κτηματολογικού Κανονισμού Δωδεκανήσου (κ.δ. 132/1929), που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 8 παρ. 2 του ν. 510/1947 (Α' 298), ορίζεται ότι «Τα δημόσια κτήματα ανήκουσιν εις την Κυβέρνησιν της Κτήσεως και υποδιαιρούνται εις κτήματα κοινής χρήσεως και εις κτήματα περιουσιακά (ιδιόκτητα του Δημοσίου)», στο δε άρθρο 3 αυτού ορίζεται ότι «Αποτελούσι μέρος των κτημάτων κοινής χρήσεως: α) Ο αιγιαλός μέχρι του ορίου του μεγίστου συνήθους χειμερίου κύματος επί πλέον δε, έξω των αστικών κέντρων, μία ζώνη εκ 12 μέτρων από του τοιούτου ορίου, και αι θαλάσσιαι παραλίας μέχρι των ορίων πάσης άλλης ιδιοκτησίας δημοσίας ή ιδιωτικής» (άρθρο 3 περ. α). Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, όσον αφορά τον Νομό Δωδεκανήσου, αιγιαλός είναι η χερσαία ζώνη που εκτείνεται από τη θάλασσα μέχρι το όριο του μεγίστου πλην συνήθους χειμερίου κύματος, ειδικώς όμως έξω από τα αστικά κέντρα περιλαμβάνει επιπλέον και μια ζώνη πλάτους 12 μέτρων. Μετά την παραχώρηση της Δωδεκανήσου στην Ελλάδα, με τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων (10.2.1947)

που κυρώθηκε με το ν.δ. 423/22.10.1947 (Α΄ 226), στα Δωδεκάνησα ισχύουν τόσο η διάταξη του άρθρου 3 του Κτηματολογικού Κανονισμού, ως τοπικό δίκαιο, όσο και η διάταξη του άρθρου 1 του α.ν. 2344/1940, ως γενικό δίκαιο, κατισχύει δε η πρώτη από αυτές. Σύμφωνα με αυτήν ο αιγιαλός αποτελεί και στη Δωδεκάνησο πράγμα κοινής χρήσεως και επεκτείνεται, έξω από τα αστικά κέντρα, και επί ζώνης 12 μέτρων πέραν της οριογραμμής του μεγίστου συνήθους χειμερίου κύματος. Η δε παραλία εκτείνεται από τα, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, όρια του αιγιαλού μέχρι τα όρια κάθε άλλης δημόσιας ή ιδιωτικής ιδιοκτησίας, όπως αυτή εμφανίζεται στους εκάστοτε κτηματολογικούς πίνακες. Επομένως, ειδικώς στη Δωδεκάνησο, για την έκδοση πρωτοκόλλου κατεδαφίσεως και απομακρύνσεως αυθαιρέτων κτισμάτων και άλλων κατασκευών, που έχουν γίνει χωρίς την απαιτούμενη σχετική άδεια στον κοινόχρηστο, κατά τα ανωτέρω, χώρο του αιγιαλού και της παραλίας, στο χώρο δηλαδή ο οποίος παρεμβάλλεται μεταξύ της θάλασσας και του ορίου της δημόσιας ή ιδιωτικής ιδιοκτησίας, όπως εμφανίζεται στους οικείους κτηματολογικούς πίνακες, δεν απαιτείται να έχει χωρήσει προηγουμένως καθορισμός του αιγιαλού και της παραλίας (βλ. ΣΕ 3333/2004, 2598/2005, 4222/2005).

4. Επειδή, περαιτέρω, κατά το άρθρο 8 παρ. 1 του αυτού α.ν. 2344/1940, για την κατασκευή τεχνικών έργων επί του αιγιαλού και της παραλίας προς αποτροπή διαβρώσεως από την θάλασσα τηρείται απαραίτητως η νομοθεσία περί κατασκευής δημοσίων έργων, κατά δε το άρθρο 12 παρ. 1 του νομοθετήματος αυτού «Εκτέλεσις επί του αιγιαλού ή της παραλίας έργων εξυπηρετούντων βιομηχανικούς, εμπορικούς ή άλλης φύσεως σκοπούς, περί των προβλέπουσιν αι κείμεναι διατάξεις, γίνεται πάντοτε κατόπιν αποφάσεως του Υπουργού των Οικονομικών, εκδιδομένης μετά σύμφωνον γνώμην του ΓΕΝ...». Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι η εκτέλεση τεχνικών έργων επί του αιγιαλού ή της παραλίας επιτρέπεται μόνο κατά την προβλεπόμενη στο άρθρο 8 ή το άρθρο 12 του α.ν. 2344/1940 διαδικασία, αναλόγως της φύσεως του έργου, και υπό την προϋπόθεση της τηρήσεως των όρων προστασίας της ακτής, ως ουσιώδους στοιχείου του φυσικού περιβάλλοντος (ΣΕ 4222/2005 κ.ά.). Εξ άλλου, κατά την παράγραφο 3 του άρθρου 24 του ίδιου α.ν. η οποία προστέθηκε με το άρθρο μόνο του ν.δ. 393/1974 (Α΄ 110), «Τα άνευ αδειάς ανεγερθέντα, ανεξαρτήτως χρόνου ανεγέρσεως, ή ανεγερθησόμενα πάσης φύσεως κτίσματα και εν γένει κατασκευάσματα επί του αιγιαλού ή της παραλίας κατεδαφίζονται ανεξαρτήτως εάν ταύτα κατοικούνται ή άλλως πως χρησιμοποιούνται. Προς τούτο ο αρμόδιος Οικονομικός Έφορος συντάσσει πρωτόκολλον κατεδαφίσεως, όπερ κοινοποιεί επί αποδείξει εις τον αυθαιρέτως ανεγείραντα ίνα ούτος, εντός προθεσμίας δέκα πέντε (15) ημερών προέλθη εις την κατεδάφισιν των κτισμάτων και άρσιν των πάσης φύσεως κατασκευασμάτων εκ του χώρου του αιγιαλού ή της παραλίας ...». Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι αυθαίρετα κτίσματα

και κατασκευές εν γένει, ανεγειρόμενα εν όλω ή εν μέρει εντός του αιγιαλού ή της παραλίας, κατεδαφίζονται και απομακρύνονται υποχρεωτικώς. Οι διατάξεις αυτές, ειδικές σε σχέση με τις γενικές διατάξεις περί αυθαιρέτων κατασκευών, αποσκοπούν στην άμεση και αποτελεσματική προστασία του αιγιαλού και της παραλίας και επιβάλλουν την αποκατάσταση της μορφής τους, η οποία έχει αλλοιωθεί με την χωρίς την ειδική άδεια ανέγερση πάσης φύσεως τεχνικού έργου, κτίσματος ή κατασκευάσματος, ώστε να εξακολουθήσουν να επιτελούν τον κατά τα ανωτέρω προορισμό τους ως κοινόχρηστα πράγματα. Η εκτέλεση τεχνικών έργων επί του αιγιαλού ή της παραλίας επιτρέπεται μόνον εφόσον προηγηθεί η διαδικασία των άρθρων 8 ή 12 του α.ν. 2344/1940, που προβλέπουν, υπό προϋποθέσεις, δυνατότητα κατασκευής τεχνικών έργων είτε για την αποτροπή της διαβρώσεως της ακτής από τη θάλασσα είτε για την εξυπηρέτηση εμπορικών, βιομηχανικών, συγκοινωνιακών, λιμενικών ή άλλων συναφών ειδικών σκοπών. Εάν η διαδικασία αυτή δεν τηρηθεί, τα ανεγερθέντα κτίσματα ή οι άλλες κατασκευές εν γένει είναι αυθαίρετα και κατεδαφιστέα, ενώ, κατά πάγια νομολογία, ούτε ο χρόνος κατασκευής ούτε ο μόνιμος ή μη χαρακτήρας των εγκαταστάσεων ούτε η υπαιτιότητα του κατασκευαστή δύναται να επηρεάσουν τη νομιμότητα του εκδιδομένου πρωτοκόλλου κατεδαφίσεως (βλ. ΣΕ 4222/2005 κ.ά.).

5. Επειδή, εν προκειμένω, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Με την ΔΚ 1653/18.6.1975 απόφαση του Νομάρχη Δωδεκανήσου, η οποία επικαλείται στο προοίμιό της, μεταξύ άλλων, τον α.ν. 2344/1940 και το κ.δ. 132/1929, εγκρίθηκε η παραχώρηση στην αιτούσα εταιρεία δικαιώματος απλής χρήσεως τμήματος εμβαδού 7.410,00 τμ του κοινοχρήστου χώρου της παραλίας, μπροστά από το ξενοδοχείο ... στη θέση Φαληράκι Ρόδου, με σκοπό τον καλλωπισμό του «δια της σποράς γκαζόν, δένδρων χαμηλής βλαστήσεως και θάμνων, υπό τους εξής όρους: α) της μη περιμανδρώσεως του τμήματος τούτου της παραλίας ώστε να μη απωλέσει τούτο τον κοινόχρηστον χαρακτήρα του, κατά νόμον, β) της μη επεκτάσεως της σποράς και δενδροφυτεύσεως πέραν των ορίων του ... χώρου, γ) της μη εκτελέσεως επ' αυτού οιαδήποτε τεχνικού έργου, δ) της τηρήσεως των κειμένων διατάξεων περί προστασίας αιγιαλού και παραλίας ...». Η απόφαση αυτή συνοδεύεται από διάγραμμα, στο οποίο αποτυπώνεται, υπό στοιχεία α-ζ-η-θ-α, το παραχωρούμενο τμήμα της «κοινοχρήστου παραλίας του Δημοσίου». Στις 20.10.1999, 28.3.2000 και 24.10.2000 διενεργήθηκε αυτοψία στην παραλιακή περιοχή Φαληράκι από υπαλλήλους της Κτηματικής Υπηρεσίας Δωδεκανήσου, κατόπιν σχετικής εντολής του Προϊσταμένου της. Κατά την αυτοψία διαπιστώθηκε ότι η αιτούσα εταιρεία σταδιακά περιέφραξε τμήμα του κοινοχρήστου χώρου του αιγιαλού και της παραλίας, επιφανείας 8.108,53 τμ, μπροστά από το ξενοδοχείο ... εντός δε του τμήματος αυτού προέβη σε διάφορες κατασκευές. Ειδικότερα, στη βόρεια πλευρά του χώρου

κατασκευάσθηκε τοιχίο από τσιμεντόλιθους, μήκους 78,16 μ και ύψους ενός μέτρου περίπου, στη νότια πλευρά φυτεύθηκε, ως διαχωριστική περίφραξη από το όμορο ξενοδοχείο ....., πυκνή δενδροστοιχία από μεγάλα δένδρα, μήκους 78,20 μ και ύψους άνω των δύο μέτρων, στην δε ανατολική πλευρά, προς τον αιγιαλό, φυτεύθηκε επίσης πυκνή δενδροστοιχία, μήκους 95,90 μ και ύψους άνω του ενός μέτρου. Περαιτέρω, στο περιφραχθέν κατά τα ανωτέρω τμήμα (1) χώρος εμβαδού 6.569,04 τμ φυτεύθηκε με γκαζόν, μεγάλα δένδρα και φυτά χαμηλής βλαστήσεως, (2) σε χώρο εμβαδού 476,90 τμ εγκαταστάθηκε παιδική χαρά για τις ανάγκες των πελατών του ξενοδοχείου, (3) σε χώρο εμβαδού 898,48 τμ κατασκευάσθηκαν δύο πλακόστρωτοι κάθετοι διάδρομοι για την πρόσβαση των πελατών από το ξενοδοχείο στη θάλασσα, καθώς και πλακόστρωτη πλατεία για την εξυπηρέτηση της ταβέρνας, του μπαρ και της πισίνας, (4) σε χώρο εμβαδού 63,68 τμ κατασκευάσθηκε μέρος της μεγάλης πισίνας του ξενοδοχείου, (5) σε χώρο εμβαδού 61,12 τμ κατασκευάσθηκε η μικρή πισίνα του ξενοδοχείου και (6) σε χώρο εμβαδού 39,31 τμ κατασκευάσθηκαν κτιστός πάγκος και φούρνος (υπαίθρια ψησταριά) για την εξυπηρέτηση της ταβέρνας του ξενοδοχείου. Όπως αναφέρεται στη σχετική από 6.11.2000 έκθεση ελέγχου, μετά τις αυθαίρετες επεμβάσεις τμήμα του αιγιαλού και της παραλίας έχει χάσει τον κοινόχρηστο χαρακτήρα του και αποτελεί πλέον τον αύλειο χώρο του επίμαχου ξενοδοχείου. Η ως άνω έκθεση ελέγχου συνοδεύεται, εξ άλλου, από διάγραμμα, στο οποίο αποτυπώνεται η προαναφερθείσα έκταση, συνολικού εμβαδού 8.108,53 τμ, και οι επί μέρους κατασκευές και επεμβάσεις, καθώς και από απόσπασμα του κτηματολογικού χάρτη της περιοχής, στο οποίο εμφανίζεται η καταληφθείσα κοινόχρηστη έκταση. Αφού ελήφθησαν υπόψη οι διαπιστώσεις της ανωτέρω εκθέσεως ελέγχου εκδόθηκε το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο, με το οποίο η αιτούσα καλείται να κατεδαφίσει και να άρει τις πάσης φύσεως κατασκευές και επεμβάσεις από τον επίδικο χώρο.

6. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, όπως συμπληρώθηκε με το δικόγραφο προσθέτων λόγων, προβάλλεται ότι το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο δεν αιτιολογείται νομίμως. Ειδικότερα, προβάλλεται ότι η χρήση του ως άνω χώρου, εμβαδού 8.108,53 τμ, δεν είναι αυθαίρετη και παράνομη, αλλά παραχωρήθηκε στην αιτούσα με την προαναφερθείσα ΔΚ 1653/18.6.1975 απόφαση του Νομάρχη Δωδεκανήσου, η οποία εξακολουθεί να ισχύει. Περαιτέρω, προβάλλεται ότι η ανάπτυξη, με την πάροδο του χρόνου, των δένδρων που φυτεύθηκαν δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αυθαίρετη περίφραξη, ότι το τοιχίο κατασκευάσθηκε το έτος 1975 για λόγους ασφαλείας, προκειμένου να προστατευθεί ο χώρος από παρακείμενο ναρκοπέδιο, ότι οι πλακόστρωτοι διάδρομοι είναι απαραίτητοι για την πρόσβαση στη θάλασσα και δεν συνδέονται με το έδαφος, ότι η παιδική χαρά δεν είναι μόνιμη κατασκευή, ο δε φούρνος είναι μικρού μεγέθους και «καθαρά διακοσμητικός». Ισχυρίζεται εξ άλλου η αιτούσα ότι τόσο η μεγάλη πισίνα του ξενοδοχείου, στο

σύνολό της, όσο και η μικρή πισίνα κατασκευάσθηκαν εντός οικοπέδου της ιδιοκτησίας της, με νόμιμες άδειες της αρμόδιας Πολεοδομίας και του ΕΟΤ, μετά την αποπεράτωση δε του ξενοδοχείου το 1975 «το Ελληνικό Δημόσιο όλως αυθαιρέτως ... μετέφερε την εκεί ιδιοκτησία του (παραλία) βορειότερον περί τα τρία μέτρα».

7. Επειδή, σύμφωνα με τα εκτεθέντα σε προηγούμενη σκέψη, στα Δωδεκάνησα δεν απαιτείται να έχουν προηγουμένως καθορισθεί ο αιγιαλός και η παραλία με διοικητική πράξη για να εκδοθεί πρωτόκολλο κατεδαφίσεως αυθαιρέτων κτισμάτων και απομακρύνσεως άλλων κατασκευών και επεμβάσεων που έχουν γίνει χωρίς άδεια στον κοινόχρηστο χώρο του αιγιαλού και της παραλίας, ο οποίος, κατά τον σχετικό ορισμό του νόμου, παρεμβάλλεται μεταξύ της θάλασσας και δημόσιας ή ιδιωτικής ιδιοκτησίας που εμφανίζεται στους εκάστοτε κτηματολογικούς πίνακες. Επομένως, εφόσον από τα κτηματολογικά διαγράμματα που συνοδεύουν το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο προκύπτει ότι η έκταση των 8.108,53 τμ, την οποία αφορά το πρωτόκολλο αυτό, αποτελεί Spiaggia del Mare, δηλαδή παραλία, η δε αιτούσα αορίστως και αναποδείκτως ισχυρίζεται ότι το Δημόσιο επεξέτεινε αυθαιρέτως την παραλία εις βάρος της ιδιοκτησίας της μετά την αποπεράτωση της μεγάλης και της μικρής πισίνας του ξενοδοχείου (βλ. σχετικώς και την προσκομισθείσα από την αιτούσα υπ' αριθμ. 5/2007 απόφαση του Εφετείου Δωδεκανήσου), ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι οι εκτάσεις εμβαδού 63,68 τμ και 61,12 τμ, που αντιστοιχούν στη μικρή πισίνα και σε τμήμα της μεγάλης πισίνας του ξενοδοχείου, δεν περιλαμβάνονται στην παραλία είναι απορριπτέες. Περαιτέρω, ο προβαλλόμενος εν σχέσει προς τις ανωτέρω κατασκευές λόγος, ότι οι πισίνες του ξενοδοχείου κατασκευάσθηκαν δυνάμει αδείας, ανεξαρτήτως του ζητήματος εάν προβάλλεται λυσιτελώς, εάν δηλαδή μόνη η τυχόν πρόβλεψη ορισμένης κατασκευής σε οικοδομική άδεια καθιστά περιττή την τήρηση της προβλεπόμενης στον α.ν. 2344/1940 διαδικασίας (βλ. ΣΕ 4222/2005 κ.ά.), είναι επίσης απορριπτέες, εφόσον στο αντίγραφο του στελέχους της 599/1972 οικοδομής αδείας του Γραφείου Πολεοδομικών Εφαρμογών της Νομαρχίας Δωδεκανήσου που προσκομίζει η αιτούσα δεν εμφανίζονται οι επίμαχες πισίνες, το θεωρηθέν δε από τον ΕΟΤ την 16.7.1973 διάγραμμα, στο οποίο απεικονίζεται πισίνα, χωρίς μάλιστα να προκύπτει εάν αυτή ταυτίζεται με την τελικώς κατασκευασθείσα, δεν συνιστά εν πάση περιπτώσει άδεια κατασκευής έργου εντός παραλίας. Εξ άλλου, με την ανωτέρω ΔΚ 1653/18.6.1975 απόφαση του Νομάρχη Δωδεκανήσου παραχωρήθηκε στην αιτούσα το δικαίωμα απλής χρήσεως του κοινοχρήστου χώρου της παραλίας, με σκοπό τον καλλωπισμό του χώρου αυτού, υπό τον όρο «της τηρήσεως των κειμένων διατάξεων περί προστασίας αιγιαλού και παραλίας», ενώ ρητώς απαγορεύθηκε η περίφραξη του χώρου και η εκτέλεση «επ' αυτού οιοδήποτε τεχνικού έργου». Κατά συνέπεια, εφόσον ούτε προβάλλεται ούτε προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ότι η εκτέλεση των

περιγραφόμενων στο προσβαλλόμενο πρωτόκολλο κατασκευών και λοιπών επεμβάσεων έγινε κατόπιν της προβλεπόμενης στο προαναφερθέν άρθρο 12 παρ. 1 του α.ν. 2344/1940 ειδικής αδείας, η οποία είναι διάφορη από την απόφαση για παραχώρηση της χρήσεως, το πρωτόκολλο αυτό, με το οποίο διατάσσεται η κατεδάφιση και απομάκρυνση των επίδικων κατασκευών και εγκαταστάσεων από τον κοινόχρηστο χώρο της παραλίας, αιτιολογείται νομίμως και επαρκώς, είναι δε αβάσιμος ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως. Αλυσιτελώς προβάλλεται ότι οι επίδικες κατασκευές και επεμβάσεις αποσκοπούν στον ευπρεπισμό του χώρου, στην προστασία από το παρακείμενο ναρκοπέδιο και στη διευκόλυνση της προσβάσεως στη θάλασσα, καθώς και ότι, πλην της μικρής και της μεγάλης πισίνας, δεν έχουν μόνιμο χαρακτήρα, καθόσον, κατά πάγια νομολογία, όταν πρόκειται για κατασκευές και επεμβάσεις που έγιναν χωρίς την προβλεπόμενη στον α.ν. 2344/1940 ειδική άδεια, ούτε ο χρόνος κατασκευής ούτε ο μόνιμος ή μη χαρακτήρας των εγκαταστάσεων ούτε η υπαιτιότητα του κατασκευαστή ούτε ο σκοπός στον οποίο αποβλέπουν δύνανται να επηρεάσουν τη νομιμότητα του εκδιδομένου πρωτοκόλλου κατεδαφίσεως (βλ. ΣΕ 1931/2008, 3581/2007, 2680/2007, 976/2007 κ.ά.). Τέλος, εφόσον, κατά τα γενόμενα δεκτά ανωτέρω, αυθαίρετα κτίσματα και κατασκευές εν γένει, ανεγειρόμενα εντός του αιγιαλού ή της παραλίας, κατεδαφίζονται και απομακρύνονται υποχρεωτικώς, δηλαδή κατά δέσμια αρμοδιότητα, απορριπτέος είναι και ο προβαλλόμενος λόγος ότι το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο εκδόθηκε κατά παράβαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως.

8. Επειδή, συνεπώς, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.